

Eveline Karman

VERZIEKT

De Fontein

PROLOOG

Het duister om me heen blokkeert mijn hersenen. Een pikzwart niets. Een sterrenstelsel na een nucleaire ramp met mij als enige overlevende. De geur van natte aarde of is het verrotte kikker?

Voorzichtig probeer ik een arm op te tillen. Het lukt. Pijnscheuten trekken door mijn hoofd. Waarom ben ik zo versuft? Wat is er gebeurd?

Het laatste wat ik me kan herinneren, is mijn grote haast om uit het park weg te komen. Weg van mijn allerliefste. Ik zie de bolling in zijn broekzak; het doosje met de ringen. Ik rende dwars door het gras, mijn jurk fladderend achter me aan.

Ik weet het weer. Een ping. Zijn telefoon? De mijne? Het was in elk geval een alarmerend bericht. Daarna was het rusteloosheid die me opjoeg.

In het duister denk ik na. Kreeg ik maar wat meer lucht. Waar ben ik toch? O ja. Het appje. Er was iets aan de hand. Iets ergs. Maar wat?

Het gebonk pulseert in mijn slapen. Deduceren. Nadenken. Ik open mijn mond en probeer lucht naar binnen te zuigen, maar de flard bedomptheid is niet genoeg. Laat ik beginnen bij vraag een: wáár ben ik?

Met mijn handen tast ik mijn lichaam af. Het zachte satijn van de

jurk. Gelukkig zijn de foto's in het park al gemaakt. Met mijn rechterhand raak ik hard plastic. Een knop. Misschien een pook? Koud ijzer ernaast. Ik klem mijn vingers eromheen. Een handrem. Een auto? Wat is er gebeurd?

Ik moet iets van me laten horen voordat iemand zich zorgen maakt. Ik tast naast me. Waar is mijn telefoon?

Ik probeer overeind te komen, maar de pijnscheut die volgt, is zo hevig dat ik achteroverval. Mijn hoofd raakt iets zachts.

Een nieuwe flard. Iemand schreeuwt. Woest en ongecontroleerd. Ik verlies een schoen, witte zijde in zompige aarde.

De geur van aarde zit me dwars. Het duister. De stilte.

Druppels parelen op mijn voorhoofd. Waarom is er geen frisse lucht? In de verte klinkt het monotone geluid van een opstijgend vliegtuig. Het klinkt zwakker dan anders. Het lukt me niet om na te denken. Die vervloekte draaierigheid.

Ik probeer het portier open te duwen. Het zit muurvast. Ik verzamel speeksel om de pijn in mijn keel te verlichten. Iemand wil me een lesje leren. Dat is het. Ik heb weer eens iemand boos gemaakt en straf verdiend. Deze keer zijn de dreigementen ingelost.

Ik glijd naar de passagiersstoel en tast naar de deurhendel. De rechterdeur gaat een stukje open. Ik druk mijn gewicht ertegenaan maar meer dan twee vingers speling heb ik niet. Ondefinieerbare brokjes rollen naar binnen. Het vreemdste is nog wel het ontbreken van een luchtstroom. Ik schop met mijn voetzolen tegen het portier. Waar is mijn andere schoen toch gebleven? Een tweede trap. Er komt geen centimeter bij.

Ik ram met mijn vuisten tegen de voorruit en gil. Er is geen echo. Ik klauw mijn nagels in de kopsteun achter me tot het schuimrubber naar buiten wolkt. Ademen gaat steeds lastiger. Een druppel rolt tussen mijn borsten.

Waar ben ik toch? Als dit mijn auto is, moeten er papieren zakdoekjes

in het dashboardkastje liggen. Ik hengel naar de handgreep en trek tot de klep omlaag floept. Een piepklein ledlichtje brandt. Een pak zakdoekjes. Een factuur van mijn garage. Maar ik zie ook iets anders.

Tegen het raampje kruipt een worm. Zo'n lange paarse pier. En dan zie ik het. Donkerbruin, droog poeder. Zand.

1

TOSCA

De Kermit-de-kikker-groene bankjes zitten als spijkerbedden. Blijkbaar willen ze de bezoekers zo snel mogelijk weer naar buiten hebben. De lampen aan het plafond lijken op ufo's. Zogenaamd speels, maar in werkelijkheid kil en onpersoonlijk.

Het geeft niet. Hij krijgt het toch niet meer mee. En hield Lucas niet altijd al van interieurs met een vleugje modern erin?

Achteraan rechts, voor de grote ramen met uitzicht op een keurig geknipte heg, staat een piano. Links en rechts aan het plafond twee grote televisies. Ze staan uit. Op mijn verzoek. Ik wil geen circus. Ik wil hem niet meer zien lachen of praten of enkel maar zijn hand optillen en hem met zijn vingertoppen op zijn snor zien trommelen met die eeuwige ondertoon van ongeduld in zijn ogen en tegelijkertijd een twinkeling in zijn irissen. Die kon van alles betekenen. Vermaak. Arrogantie. Ergernis. Geilheid. Ik wist het precies. In die vierendertig jaar met Lucas heb ik hem leren lezen. Ik kende al zijn geheimen.

Tijmen schokschoudert. Lauren slaat haar arm om hem heen. De steen in haar verlovingsring schittert grotesk in de felle ufo-lampen.

Haar make-up is uitgelopen. Ook mij raakt het enorm om Thijmen zo totaal verlamd te zien zitten, zijn rug gebogen, zijn handen in elkaar gevouwen tussen zijn dijen.

Mijn kind zo verdrietig zien, is onverteerbaar. Een voorschot van wat er nog meer gaat komen en ik kan werkelijk helemaal niets doen om zijn droefheid te stoppen.

Ik bal mijn vuisten zo hard dat mijn knokkels wit worden. Het zien van mijn bleke huid maakt me zo misselijk dat ik weer loslaat. Discreet leg ik mijn hand op die van mijn zoon. Die is net zo koud als de mijne nu. Ik knijp er zacht in en zie hoe zout een spoor trekt op zijn wangen. Hij vlecht zijn vingers door de mijne en ik dep mijn wangen droog met het zakdoekje dat Lauren me aanreikt.

Vanuit het uitvaartcentrum is Lucas thuisgebracht. Het idee hem ergens achter te laten in een kist stond me niet aan. Lucas hield niet van kleine ruimtes. Ik dacht ook aan Thijmen. Aan hoeveel woorden er nog niet waren uitgesproken tussen hen, aan de dingen die ze hadden kunnen delen als Lucas had geweten dat hij ging sterven. En dus bleef mijn man thuis, knus en intiem in zijn bibliotheek tussen de wetboeken en pillen vol staatsrecht, gelardeerd door fotolijstjes. Thijmen op een schommel. Thijmen naast de omgevallen kerstboom. Op Lucas' bureau de recentste foto: Lucas en ik poseren achter Thijmen en Lauren. We dragen alle vier de gekke papieren mutsjes die we tijdens ons kerstdiner uit een *Christmas cracker* trokken.

Iemand kucht achterin. Ik negeer het. Het is drukker dan verwacht.

De foto's zijn relikwieën geworden. In de stilte van Lucas' kantoor hoorde ik enkel de generator van de koeler; een zwarte doos die ervoor zorgde dat de koelplaat in het bed onder de nul graden Celsius bleef. In die drie laatste dagen dat Lucas thuis was, tilde ik de deken een keer op en zag het laagje rijp naast zijn lichaam. Zijn huid was

bleker geworden, maar nog steeds gebronsd door alle dagen op het terras van ons huis in de Gironde. ‘*Du vin, du pain et mon gezin.*’ Ik hoor het Lucas nog zeggen vanaf het ligbed dat we steevast zo neerzetten dat we niet uitkijken op het zwembad, maar op de oleanders waarachter we de zon in de zee konden zien zakken. Een glas medoc in zijn hand. Zijn ogen samengeknepen tot spleetjes. Zijn haar verformfaaid door de Franse wind.

De groene bankjes die duidelijk hun beste tijd hebben gehad, benauwen me. Mijn rug doet zeer. Ik pers mijn lippen op elkaar om de pijn te verbijten.

Thijmen staat op, de afscheidsspeech voor zijn vader in zijn hand, door zijn zenuwen opgerold tot een mislukt sinterklaasvers. Hij moest eens weten hoe zijn vader écht is gestorven.

Hij staat nu naast de kist, achter de kathedier van plexiglas. Zijn knieën knikken. Hij rolt het papier uit. Wrijft erover. Steekt het dan in de binnenzak van zijn colbert en loopt naar de piano.

Dit was niet afgesproken.

Zodra Thijmen het leer van het krukje raakt, stoppen zijn handen met trillen. Naast zijn vader zit hij nu. Routineus zet hij zijn handen op de toetsen en dan wervelen de zoete klanken van ‘*Amaro sol per te m’era il morire*’, de begrafenismars uit *Tosca*, omhoog tegen de ufo-lampen. Ze ketsen tegen de zwarte tv-schermen om weer neer te dalen op Lucas’ kist.

Thijmen maakt geen enkele fout. Het is doodstil in het crematorium als *Tosca* in mijn gedachten meezingt op de hommage die Thijmen aan zijn vader brengt.

Gli occhi ti chiuderò con mille baci

e mille ti dirò nomi d’amor.

Met duizend kussen sluit ik jouw ogen

en ik geef je duizend koosnaampjes.

Lucas zou het prachtig vinden.

Ik was de afgelopen dagen regelmatig naast Lucas gaan zitten. Had hem laten luisteren naar zijn lievelingsopera, *Tosca* van Puccini. Vertelde hem al mijn geheimen. Mijn angsten. Ik had gevraagd of hij spijt heeft van dingen die hij heeft gedaan of juist niet gedaan.

Niet dat hij veel terugzei. De hechting aan de binnenkant van zijn mond voorkwam dat deze openzakte. Ik had zijn lippen gestreeld, koud en nog immer vlezig. Hoe vaak had ik die gekust? Zijn lippen die hij had gedrukt op elke schaafwond waarmee onze zoon thuiskwam. Die troost hadden gegeven op momenten dat ik dacht dat ik Lucas was kwijtgeraakt in het hamsterwiel dat ons leven soms leek.

En nu ben ik hem echt kwijt. Voorgoed. Weduwe op mijn vieren-vijftigste. Wie had dat gedacht.

Nog een paar tonen, dan sterft Tosca en zal Lucas worden weggereden. Hij zal alles achter zich laten: zijn maatpakken, zijn huis en zijn geliefde Jaguar. Maar ook ons, zijn zoon en zijn vrouw.

Lucas is er niet meer. Geen kriebelzoentjes meer in mijn nek. Geen lachsalvo's tijdens kerstdiners met papieren mutsjes. Geen leugens.

Ik pluk aan de mouw van mijn blouse en slik een brok uit mijn keel. Mijn rug speelt weer op. De ontelbare verbleekte herinneringen leven vanaf nu enkel nog in mijn hoofd. Dit was het dan. Lucas komt nooit meer terug.

2

TOSCA

‘Ik wilde even checken hoe het met jullie was.’ Lauren fladdert mijn woonkamer in en knikt naar de kostbare Aziatische vaas die verworpen is tot urn. Het is een erfstuk van een van mijn vele tantes, en de enige reden dat hij een vaste plek in onze woonkamer kreeg, was omdat Lucas hem prachtig vond. Nu woont hij erin.

Ik begrijp Laurens goede bedoelingen, maar het irriteert me dat ze nog altijd spreekt over ‘jullie’. Het is niet zo dat ik ’s avonds aanspraak heb van Lucas. Of het deksel kan optillen, mijn probleem in de vaas kan fluisteren en dan advies van hem krijg.

Weduwe zijn, geeft me ruimte om mijn uitstelgedrag overboord te kieperen en eindelijk dingen uit te zoeken. Een week na Lucas’ overlijden ben ik daarmee begonnen. Er moeten dingen worden rechtgezet en snel ook.

Lauren staat voor de servieskast. ‘Ik vroeg me af of ik jouw servies een paar uur mag lenen voor een video?’ Ze kijkt verlekkerd naar de antieke dekschalen met gouden knoppen. ‘Ik wil vandaag een item maken over high tea. Of je nou wel of niet je pink omhoogkrult als je uit je kopje drinkt.’ Ze lacht voluit.

‘En vinden jouw abonnees dat leuk?’

‘Ze vreten het. Ik krijg zeker duizend likes per filmpje méér als er luxe in zit. En voor de kliks doen we het, nietwaar?’

Ik open de deur van de grote kast en help Lauren om de etagère en theekopjes voorzichtig in een kartonnen doos te stapelen. Het hele idee zint me niets. Dat gerammel en geschud op de achterbank van haar auto. Straks breekt er een oortje af. ‘Waarom doe je het niet gewoon hier, Lau? Een high tea in de serre met de tuin op de achtergrond?’

‘Meen je dat?’ Mijn schoondochter kijkt verheugd.

‘Weet je wat? In de keuken ligt nog een zakje verse koekjes van de banketbakker. En bonbons. Als jij dan taartjes haalt bij de bakker? Dat is leuk op beeld, of vergis ik me?’

‘Die staan al in de auto.’ Lauren geeft me een boks. ‘Wat ben je toch een heerlijk mens. Ik ga je zo missen straks.’

‘Eerst die video. En jullie bruiloft.’ Laurens aanwezigheid drukt me met mijn neus op de feiten. ‘En nu ga ik hier verder. Ik heb nog veel te doen, zoals je vast zult begrijpen.’ Ik zak in de eetkamerstoel met de twee kussens die zorgen voor extra steun. Zitten wordt steeds zwaarder. De klok tikt meedogenloos. Ik moet opschieten.

‘Lieve kijkers! Wat ben ik blij dat jullie weer bij me zijn vandaag!’ Lauren heeft haar lippen opnieuw gestift en lacht haar mooiste lach. Ze wijst naar de etagère vol lekkers. ‘Ik dacht jullie te verrassen met alle ins en outs van een high tea. Wanneer serveer je die en hoe is hij ooit ontstaan?’ Ze kijkt zwoel in de camera die op het statief voor haar staat.

Ik vind het knap hoe ze dat allemaal doet. Elke week uploadt ze een nieuwe vlog voor haar kijkers. Het begon zo’n twee jaar geleden, ik kende haar nog niet eens, met wat lifestylefilmpjes. En kijk nu eens. Ze verkoopt haar zelfontworpen linnen servetten, exclusieve marsepein- en kastanjethee en geurkaarsen met haar logo. Af en toe

neemt ze zelfs een gesponsorde video op voor een bedrijf dat brood ziet in een samenwerking. Lauren bedient een grote doelgroep vrouwen met interesse in hun huis en interieur die dromen van meer klasse en elegantie.

‘Speciaal voor deze video bakte ik vanmorgen helemaal zelf deze fluffige koekjes.’ Met een gracieus handgebaar wijst ze naar mijn roomboterbiesjes. De roségouden armband die ze vorige maand van Thijmen kreeg, rinkelt om haar pols. ‘Maar eerst beginnen we bij de oorsprong van de high tea en daarvoor hebben we de hertogin van Bedford nodig. Anna heette ze, en deze lady vond het diner om acht uur ’s avonds veel te laat. Daarom trakteerde ze haar vriendinnen rond vieren op lekkernijtjes. En zo is de afternoontea geboren.’

Lauren neemt een hap van een petitfour.

De camera klikt. Het schermpje wordt zwart. Lauren spuugt de hap cake uit in een afgescheurd stuk keukenrol dat ze uit haar tas vist. Haar hakken tikken op het parket als ze naar de keuken loopt.

Ik hoor de prullenbak open- en dichtgaan en herschik het dikste rugkussen. Het is tijd voor mijn medicatie, maar ik durfde Lauren tijdens haar opname niet te storen. Haar werk is heilig voor haar. Elke keer dat haar filmpje bekeken wordt, ontvangt ze een bedrag. En dat loopt met haar volgersaantal behoorlijk op.

‘Wat ben je aan het doen?’ Ineens staat ze achter me en leunt op de tafel.

‘Foto’s uitzoeken.’ Ik schuif een portret van mezelf naar een hoek. Het is gemaakt tijdens mijn afstuderen. Ik was tweeëndertig. Thijmen elf. Mijn moeder zou zeggen: beter laat dan nooit. Ik kijk in de lens met een zweem van trots, dezelfde die ik nu opnieuw door me heen voel wentelen. Die middag had ik nog geen flauw benul van wat ik nog enkele maanden later zou ontdekken.

‘Wat lief.’ Lauren drukt haar wijsvinger op een recentere foto. Lucas en Thijmen staan naast elkaar in onze Franse tuin en houden

ieder een barbecuetang in de lucht. Het plezier spat van hun gezichten. ‘Waarom liggen deze apart?’ Lauren wijst naar een stapeltje van vier foto’s van Lucas. Een is vorig jaar genomen op het jacht van zijn partner. Lucas is totaal ontspannen. Bij wijze van hoge uitzondering zijn de mouwen van zijn overhemd opgerold.

‘Dat is Lucas.’ Ik ontwijk haar vraag. Uit de stapel voor me pluk ik weer een nieuw handjevol om te sorteren. ‘Wil jij een kop thee voor me zetten, Lauren? Dan hoef ik niet op te staan.’

Opnieuw hoor ik haar hakken klikklakken. Nog vóór de waterkoker afslaat, heb ik mijn handtas alweer dichtgeritst. De vier capsules en het ovale tablet klemmen in mijn handpalm.

Lauren controleert haar theekop op lipstickvlekken en gaat weer zitten. De tafel is voor één persoon gedekt. Zodra de camera opnieuw loopt, transporteert ze met de verzilverde suikertang een klontje naar haar theekop en roert erin. Het is allemaal show. De volgende slokken die ze neemt voor de camera zullen nep zijn. Lauren is zolang ik haar ken al aan het lijnen. En met de bruiloft in zicht, is ze nog strenger voor zichzelf. Nog een paar weken. Dan is het zover. Mijn Thijmen gaat trouwen. Een tyfoon van warmte gutst door mijn lichaam.

‘De high tea werd pas later uitgevonden door arbeiders die na hun werk zo hongerig waren dat zij bij hun thee sandwiches en gegrild vlees voegden. Die mannen zaten aan een eettafel en niet op een chic fluwelen bankje. En die hoogte is het verschil tussen een high tea en een low tea.’ Haar lach sterft weg als Lauren opstaat en de camera uitzet.

‘Volgens mij wordt dit een superaflevering. Had je gezien dat er daarnet een eekhoorn over je terras rende? Zo tof, want hij staat op beeld. Nu moet ik deze shoot nog bewerken. Filtertje erover en mijn welkomsttune erin. Dan kan hij morgen online!’

Haar lange blonde haar golft over haar schouders en ik zie in één oogopslag wat Thijmen in haar ziet. Lauren is fris. Ambitieuze. Doelgericht. En bloedmooi.

‘Zullen we samen nog een kop thee drinken?’ Eigenlijk komt het me niet uit, ik heb nog zo veel te doen, maar een band opbouwen met Lauren is belangrijk. Al was het maar voor Thijmen. Hij zal met zijn vrouw over zijn beide ouders willen praten. Dan is het fijn als Lauren zich zowel Lucas als mij herinnert.

‘Ach, lieve Tosca.’

Haar hand op mijn schouder. Het stapeltje van vier foto’s is inmiddels gegroeid tot zes, maar ze vraagt er niets over.

‘Ik zou wel willen, maar ik heb hopen werk liggen.’ Een vluchtige blik op haar telefoon. ‘Wil je dat ik straks terugkom om de vaatwasser uit te ruimen? Of lukt dat in je eentje?’ Ze fronst haar wenkbrauwen.

‘Wat is er?’ Ik zet mijn leesbril af.

‘Een mail van YouTube. Iemand heeft mijn kanaal gerapporteerd. Achterlijke idioten. YouTube zegt dat er copyright is geschonden met een video die ik heb gepost. Ik moet hem nu meteen weghalen, anders wordt mijn account geblokkeerd.’ Haar vingers glijden over het toetsenbord. ‘Ik heb op de link gedrukt en ik zit er weer in. Ik heb eerlijk gezegd geen idee welk filmpje dat zou zijn. Misschien die met...’ Laurens wangen vlammen. Wanhoop blikkert in haar ogen.

‘Wat is er?’ Ik leg de foto’s neer.

‘Ik ben verdomme gehackt! Het mailtje was niet van YouTube, maar van een piraat. Ik krijg nu een mailtje dat mijn kanaal is afgepakt. Als ik mijn account terug wil, moet ik duizend euro aan bitcoins overmaken.’ Haar blauwe ogen kleuren fel. ‘De hufters!’ Ze tikt weer op haar telefoon. ‘Mijn kanaal is inderdaad offline!’

‘Dat is vreselijk. Wat nu?’

Lauren stampvoet. ‘Wat nu? Denk eens na! Dit kost me honderden euro’s per dag. Nul kliks. Nul nieuwe volgers. Dit is een catastrofe van formaat Mount Everest!’

Ik moet me inhouden om niet stiekem te glimlachen. Het zijn

Tijmens woorden die ze gebruikt. En die heeft de uitdrukking ooit overgenomen van Lucas.

‘Dat kanaal is mijn levenswerk! Nu stagneert de verkoop!’ Ze buigt zich over me heen en drukt een vluchtige zoen op mijn wang. Haar lippen voelen droog.

Ze klikt de tussendeur dicht. Door het glas heen zie ik de dure armband bungelen om haar pols.

3

TOSCA

Het begon met vermoeidheid. Daarna kwam de rugpijn. Felle steken in mijn zij die ervoor zorgden dat ik bijna dubbelklapte en steun zocht tegen het aanrecht of desnoods een muur.

‘Je bent oververmoeid,’ troostte Lucas me op die momenten en hij bracht me kopjes thee met een schijfje citroen erin. Maar de pijn werd niet minder. Hij breidde zich uit naar mijn benen, die kracht verloren. Immense vermoeidheid. Buikpijn.

‘Myeloïde leukemie,’ zei de arts die ik bezocht omdat ik dacht dat ik een najaarsgriepje te pakken had. Misschien was het pfeiffer. Of een virusje dat ik had opgelopen tijdens onze recente weekendtrip naar Venetië.

Verbouwereerd staarde ik voor me uit tot ik de witte jas voor me zag vervagen. Dit kon niet. Hij moest zich vergist hebben. Dit waren de resultaten van een andere vrouw. Niet van mij. Ik was net eenenveertig. Mijn zoon moest nog afstuderen.

Maar het was wél waar.

Ik werk een handje pijnstillers naar binnen. Het is de enige manier

om de dagen door te komen. Na beenmergpuncties, tyrosinekinaseremmers en chemo, zit ik nu in de derde fase. De afloop van mijn verhaal is duidelijk. De pijn in mijn botten is onverteerbaar. Ik ben stervende.

En ook al hebben mijn zoon en zijn verloofde hun bruiloft naar voren geschoven en weet ik dat ze voor mij trouwen, ik had Thijmen en Lauren liever meer tijd gegund. Ze hadden onbekommerd moeten bouwen aan een solide fundering. Wat weet je nu van elkaar als je na krap één jaar verkering trouwt? Dat is toch veel te snel? Lucas en ik kenden elkaar tien maanden op onze huwelijksdag, dus echt recht van spreken heb ik niet. Ik was vier maanden zwanger en we joegen onze droom na. Lucas en ik cirkelden om elkaar heen als vliegers in de wind.

Zodra ik Lucas' ring droeg, ontbrak het me aan werkelijk niets. Financieel waren er geen zorgen. Lucas was in die tijd een engel voor me. 'Mijn allesje' noemde hij me. In die tijd geloofde ik dat nog.

Ons 'startershuisje' was een penthouse met inpandig zwembad in het souterrain, dat zijn ouders ons ter beschikking stelden. Thijmen was een droom van een baby. Het enige wat me 's nachts wakker hield, was het verdriet over het afbreken van mijn studie.

'Dat was jóúw leven, ma,' zegt Thijmen weleens als ik erop aandring dat hij vooral niet moet trouwen voor mij. Als hij liever nog jarenlang wil samenwonen met Lauren, heeft hij mijn zegen. Maar Thijmen is ambitieus. In zijn kringen, binnen zijn maatschap, is een carrière sneller gemaakt als familieman. 'Ik ben drieëndertig, mam. Het is gedaan met het rondshoppen. Ik wil rust. Misschien ooit een labradoodle en op de oprit een stationwagen met een skibox op het dak. Jij was pas twintig toen je trouwde met papa en ik snap dat je me daarom wilt behoeden voor tunnelvisie. Maar ik ben uitgeraasd. Maak je geen zorgen.'

Ik snap mijn zoon volkomen. Vanaf dat Thijmen kon kruipen,

studeerde ik in de uren dat hij sliep. Hoe meer ik ontdekte over mijn voorland als ik bij Lucas bleef, hoe gemotiveerder ik werd. Na mijn diploma-uitreiking specialiseerde ik me in altimetrie en planimetrie. Ik leerde vliegtuigroutes berekenen met volledig verticale separatie tussen obstakels in de lucht en op de grond. Ik weet alles over hoogtemetingen en *obstacle clearance*: wiskundige berekeningen die voorkomen dat dalende en stijgende vliegtuigen elkaar raken.

Nadat ik gepromoveerd was, kon ik vertrekken zodra ik daar klaar voor was. En toen hoorde ik dat ik ziek was. Hoe kon ik mijn gezin opbreken en op een flat driehoog-achter gaan zitten terwijl ik lichamelijk zou aftakelen?

Ik zou het uitschreeuwen van de pijn en Thijmen opzadelen met grotemensenzorgen. Ik kón niet weg. Ik zou Thijmen zo tekortdoen.

Mijn leven is gelopen zoals het is gelopen. Ik ben niet ongelukkig geweest. Lucas was een zorgzame man en een uitmuntende vader. Thijmen was mijn buitenboordmotor. Mijn kracht. Dus als Thijmen wil trouwen met Lauren, leg ik hem geen strobreed in de weg. Er is alleen één ding waarin hij zich vergist, en dat is dat hij na mijn uitvaart alleen zal zijn.

De pijnstillers lijken amper nog te werken. De doses zijn gisteren wéér verhoogd. Vandaag bloedde mijn tandvlees hevig. Ik kon enkel mijn mond spoelen met water en de rode vlekken uit de wasbak poetsen.

‘De dood van Lucas moet aan je vreten,’ vulde dokter Boermans voor me in toen hij onmiddellijk na mijn telefoontje langskwam. In zekere zin is dat ook zo. Ik moet rafels afwerken. De hoop stront opruimen die Lucas heeft achtergelaten. Vandaag heb ik zijn Jaguar verkocht. Voor een schijntje aan een leuk stel dat ik deze wagen gunde. De dokter verwarde mijn pijnscheut met een glimlach toen ik het vertelde. ‘Tosca,’ hij had mijn hand gepakt. ‘Het spijt me je dit te moeten zeggen. Maar meer dan drie maanden worden het niet.

Reken op tien weken, dan valt het altijd mee. Regel wat je moet regelen. Schrijf dingen op voor Thijmen. Geef je wensen door aan de notaris. Kijk bij dat hospice dat ik je aanraadde.' Hij had zijn bril omlaag geschoven, tot aan de punt van zijn neus zodat hij me goed kon bekijken. 'En bel me als je meer pijnstillers nodig hebt. We kunnen altijd nog zwaardere opiaten of een morfinepomp proberen.'

Ik schuif de foto's in een fotomapje.

Vooraan komt een zwart-witportret van Lucas als achtjarige. Daarna Lucas en zijn broer Thomas op hun paarden. Het is lastig om Lucas' leeftijd in te schatten. Sinds zijn twintigste liep mijn man in fijngesneden kostuums van Italiaanse glanswol. Zijn haar werd al een eeuwigheid hetzelfde geknipt: gedekt over zijn oren en aan de voorkant luchtigjes naar achteren gekamd. Met het klimmen der jaren zag ik geschakeerde grijstinten ontstaan. Het maakte Lucas alleen maar méér sexy.

De afbeelding van Lucas en Thijmen met de barbecuevorken eindigt ook in het mapje. Daarachter de laatste foto's die ik goedkeurde. In totaal zijn het er tien, genoeg voor een degelijke indruk.

Nu moet er enkel nog een naam op de kaft. Mijn hart huilt. Altijd dat droevige gezichtje. De eenzaamheid die van het C&A-jasje sijpelde.

Thijmen had stevast drommen vriendjes om zich heen.

In mijn binnenste lijkt een trekveer vanuit mijn tenen naar boven te kronkelen. Het metaal vreet zich pijnlijk vast in mijn spieren.

Dat jasje! Ik ben het niet vergeten. Goedkoop gewatteerd plastic. Geen dons maar synthetische troep die Lucas nooit voor Thijmen zou hebben gekocht. Rubberlaarsjes eronder. Altijd die kin omlaag. De schouders gebogen, zo anders dan het zelfverzekerde trotse kinderlijf van Thijmen destijds. Wat kon ik doen?

Eén keer heb ik de school een envelop vol cashgeld gestuurd met een anoniem briefje erbij dat het geld bestemd was voor een school-

reis voor groep zes. Enkel groep zes. Toen kon dat nog. Ik schreef dat ik een donateur was met een groot hart. Wat was voor mij nu een paar duizend euro? Lucas verdiende dat als topadvocaat in minder dan één dag. Hij zou het niet eens merken.

Een week of vijf later reed een touringcar het schoolplein op. Ik zag joelende kinderen met rugzakjes en drinkpakjes chocomel.

Wat ik niet zag, en ik heb op de hoek van de straat gewacht tot de bus vertrok, was het oranje plastic jasje.

In de bureaula liggen enkel vulpennen van Montblanc en Cartier. Ik buk en rommel verder. De beweging, met zelfs maar het minste beetje kracht, die ik maak om de tweede lade open te trekken, maakt me zo draaierig dat ik met beide handen op het bureau steun. De smaak van het roerei dat mijn hulp voor me maakte, borrelt omhoog. Het ei zelf inmiddels ook. Ik klem mijn handen om het notenhouten blad.

Dat hele hospice-idee is natuurlijk hartstikke lief van dokter Boermans, maar het is niets voor mij. Ik regelde al op tijd een dame die vier keer in de week bij me kookt, maar ik vermoed dat de tijd is aangebroken dat ik ook een verpleegkundige moet zoeken.

Een nieuwe draaikolk van rotte-eierenlucht cirkelt weer in mijn maag. Ik kan steeds minder eten. Ik sta op en loop naar het toilet. Ik wil nog geen sondevoeding.

Als ik terugkom, is de misselijkheid iets gezakt. Vlug klok ik een half glas water met een capsule oxycodon naar binnen. Dan bestel ik online een goudkleurige permanentmarker met de dikste punt die er te koop is en waarmee ik mooie krulletters kan maken.

Het is tijd dat ik Lucas' rotzooi opruim.

Eerder verschenen van Eveline Karman:

Verstrikt

Verknipt

Eerste druk november 2024

Copyright © 2024 Eveline Karman

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp Marry van Baar

Grafische afwerking Jan de Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie © Georgiy Sigol

Opmaak binnenwerk Mat-Zet bv, Huizen

ISBN 978 90 261 7503 9

ISBN e-book 978 90 261 7504 6

ISBN luisterboek 978 90 261 7505 3

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.